

«Ματσάκι» μεταξύ μνημονιακών

«**Ε**γώ θυμάμαι χαρακτηριστικά όταν η Μπαρτσελόνα κέρδισε 3-0 τη Λίβερπουλ και είπαμε ότι τελειώσε. Κέρδισε στο Καμπ Νου 3-0, έβαλε και μια γκολάρα ο Μέσι με φάουλ προς το τέλος, απίστευτο γκολ, είπαμε τελειώσε, τώρα θα πάει η Λίβερπουλ να παίξει... Και όμως, έβαλε τέσσερα γκολ η Λίβερπουλ και το γύρισε. Λοιπόν, στο ποδόσφαιρο και στην πολιτική και στη ζωή ανατροπές υπάρχουν. Μία προϋπόθεση. Να το πιστέψουμε όχι εμείς, να το πιστέψει και ο κόσμος ο οποίος θα έρθει στην κάλη στις 7 του Ιούλη».

Στο πρωινό σαββατοκύριακο του Σαββιδοκάναλου ο Τσίπρας καταφεύγει στο ποδόσφαιρο για να πείσει ότι ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να κερδίσει τις εκλογές της 7ης του Ιούλη! Και γελάει και τα τσιμέντα. Ακόμα και οι μη ποδοσφαιρόφιλοι ξέρουν πως «επιστροφές» σαν αυτή της Λίβερπουλ γίνονται σπανιότατα. Γίνονται όμως, γι' αυτό και το ποδόσφαιρο είναι μακράν το πιο δημοφιλές άθλημα. Όμως, η πολιτική δεν είναι ποδόσφαιρο. Εξάλλου, κάθε ποδοσφαιρόφιλος μπορεί να σου πει ότι η Κουμουνδούρου δεν είναι Ανφιλντ και πως τα ροζ φανελάκια των συριζαίων δε συγκρίνονται ούτε κατά διάνοια με τη «βαριά» κόκκινη φανέλα της Λίβερπουλ.

Η ποδοσφαιρογενής παραρολογία δείχνει σε όλους ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν πιστεύει ότι μπορεί να κερδίσει και ότι τα στελέχη του απλά βρήκαν κάποιες παπάρες να λένε, γιατί δεν μπορούν φυσικά να παραδεχθούν ότι θα χάσουν. Εκτός από την παπέρα περί Λίβερπουλ, υπάρχει η παπέρα των αριθμών: «Εγώ έχω το παράδειγμα του '14. Το '14 στις ευρωεκλογές ο ΣΥΡΙΖΑ πήρε 26%. Αμέσως μετά πήρε 36%. 670 χιλιάδες ψήφους παραπάνω μέσα σε πέντε μήνες. Η διαφορά μας με τη ΝΔ είναι 500 χιλιάδες ψήφοι. Δεν είναι αδύνατο, λοιπόν, να συμβεί η ανατροπή. Θα είναι, βέβαια, η μεγαλύτερη πολιτική ανατροπή που έχει συμβεί ποτέ, και εκλογική ανατροπή, στη σύγχρονη μεταπολιτευτική ιστορία, θα είναι αντίστοιχη της Λίβερπουλ, αλλά δεν είναι απίθανο να συμβεί» (Τσίπρας, με λογική Αλέφαντου)! Το γεγονός ότι το 2014-15 ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν ένα κόμμα σε διαρκή άνοδο, που κάλυπτε πάνω στη ράχη του «αντιμνημόνιου», ενώ το 2019 είναι ένα κόμμα σε πτώση, που δεν έχει κανένα «αντιμνημόνιο» να κουνήσει ως προεκλογικό πρόγραμμα, είναι... προφανώς ασήμαντη λεπτομέρεια!

Ο ίδιος ο Τσίπρας χτυπιόταν στα προεκλογικά μπαλκόνια των ευρωεκλογών θέτοντας διλήμματα δημοψηφισματικού

χαρακτήρα: «ή αυτοί ή εμείς». Όταν έφαγε τη σφαλιάρα των 9,5 μονάδων, στην πρώτη δήλωσή του, τα μεσάνυχτα της Κυριακής 26 Μάη, άρχισε να μπινελικώνει τον ελληνικό λαό, που στην πλειοψηφία του δεν επέλεξε «το δρόμο της οριστικής εξόδου από τα μνημόνια, με τους πολλούς στο προσκήνιο, με τους πολλούς και για τους πολλούς», αλλά «το δρόμο της επιστροφής στο σκοτάδι της λιτότητας, στο σκοτάδι της κρίσης, των ολιγαρχών και του ΔΝΤ»!

Όταν συνήλθαν από το σοκ της μεγάλης ήττας και συνειδητοποίησαν ότι βρίζοντα το λαό (δεν ήταν μόνο ο Τσίπρας, ήταν και ο Φλαμπουράρης και άλλοι) θα φέρουν το αντίθετο από το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, άλλαξαν τακτική και το έριξαν στη μαλαγανιά: «Το έχω πει και άλλες φορές, η κάλη αυτή είναι τελειώς διαφορετική από τις ευρωπαϊκές εκλογές. Διότι, **τώρα αποφασίζουμε για το ποια θα είναι η κυβέρνηση και αποφασίζουμε και για τη ζωή μας**. Ξέρω, ότι ο ΣΥΡΙΖΑ πήρε ένα ποσοστό 24%, **κυρίως γιατί ένας κόσμος ήθελε να δείξει τη δυσανεμική του**. Μας πιστώνει ότι βγάλαμε τη χώρα από τα μνημόνια, αλλά σου λέει το κάνετε με πόνο και εσείς. Και το κάνετε και με λάθη και με παραλείψεις και διήρησε πολύ. Ελπίζαμε να βγούμε πιο γρήγορα. Αλλά ο κόσμος τώρα έχει να συγκρίνει το πού είμαστε τώρα και το πού ήμασταν χτες. Και θα πάρει την επιλογή» (Τσίπρας).

Πρόκειται επίσης για παραρολογία. Ο Τσίπρας που έλεγε ότι στις ευρωεκλογές ο κόσμος ψήφισε «το δρόμο της επιστροφής στο σκοτάδι της λιτότητας, των ολιγαρχών και του ΔΝΤ», τώρα λέει ότι ο κόσμος ήθελε απλά «να δείξει τη δυσανεμική του» και τώρα θα ψηφίσει αλλιώς, θα ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ! Αυτό το σόφισμα μπορεί να είναι καλό για να «ψηθούν» οι συριζαίοι και να μην τα παρατήσουν, ενδεχομένως να φέρει και κάποιους ψηφοφόρους σε σχέση με τις ευρωεκλογές, δε φτάνει όμως... για να ρίξει ο ΣΥΡΙΖΑ τέσσερα γκολ στη ΝΔ.

Εκαναν και άλλη αλλαγή προεκλογικής τακτικής οι συριζαίοι. Αποφάσισαν να κατεβάσουν τους τόνους και να κάνουν... προγραμματική αντιπαράθεση με τη ΝΔ. Σκάρωσαν τσάτρα-πάτρα ένα προεκλογικό «πρόγραμμα» (έβαλαν όλα όσα έταζαν το προηγούμενο διάστημα), το πασάλισαν με μπόλικη αναπτυξιολογία και το παρουσίασαν στη γνωστή φιέστα του Μεγάλου Μουσικού, όπου για πρώτη φορά δεν εμφανίστηκε μόνος του ο Τσίπρας, αλλά ως επικεφαλής ομάδας (με Τσακαλώτο, Αχτσιόγλου, Ηλιόπουλο, Τζανακόπουλο και Ξενογιαννακοπούλου).

Τις επόμενες μέρες η «ομάδα» διαλύθηκε εις τα εξών συνετέθη (τα μέλη της -πλην Ηλιόπουλου- πρέπει να τρέξουν να μαζέψουν σταυρούς), το πρόγραμμα μπήκε στο ράφι (κάπου-κάπου θυμούνται να αναφέρουν κάτι απ' αυτό) και ο Τσίπρας ξανάρχισε το one man show, με καθημερινές συνεντεύξεις στα ΜΜΕ. Ακόμα και σε αθλητικό ραδιοσταθμό πήγε, για να δείξει ότι ξέρει από μπάλα και να ταχθεί υπέρ της κατασκευής του γηπέδου του Παναθηναϊκού στο Βοτανικό, φτύνοντας τα μέλη της δημοτικής του παράταξης που είχαν κάνει και κερδίσει τη γνωστή προσφυγή στο ΣτΕ. Έκανε και μια ανοιχτή συγκέντρωση στο Θησείο (για να φαίνεται γεμάτος ο μικρός χώρος της πλατείας Ασωμάτων), που θύμιζε περισσότερο κηδεία, με τον ίδιο τον Τσίπρα να ζορίζεται φανερά για να εκφωνήσει τα καταληκτικά νικητήρια σαλπίσματα (σαν ηθοποιός που ακόμα δεν έχει μάθει καλά τα λόγια του ήταν).

Και τι μπήκε στη θέση του «θετικού προγραμματικού λόγου»; Η γνωστή κινδυνολογία για το τι θα κάνει η ΝΔ (αυτή που δεν έπιασε μπάζα στις ευρωεκλογές). «Τώρα καλούμαστε να αποφασίσουμε αν από αύριο θα συνεχίσουμε να βαδίζουμε μπροστά όλοι μαζί σε αυτή τη χώρα ή αν θα γυρίσουμε πίσω, ο καθένας μόνος του και όποιος αντέξει. Τώρα καλούμαστε να αποφασίσουμε αν επιθυμούμε να συνεχίσουμε όλοι μαζί στο δρόμο της ανάκαμψης, της ανάπτυ-

ξης, της οριστικής εξόδου από την κρίση, με δικαιώματα για όλους, με προστασία για όλους ή θα γυρίσουμε πίσω στα χρόνια της χρεοκοπίας και του αυταρχισμού. Τα χρόνια της κυβέρνησης του κ. Σαμαρά, που κανείς δεν έχει ξεχάσει. Στα χρόνια της σκληρής λιτότητας, του κυνισμού και του αυταρχισμού» (Τσίπρας στο Θησείο). «Ξέρετε τι λέει η Ν.Δ.; Περιεκτές δαπάνες. Τι σημαίνει οι δαπάνες; Για να καταλάβει κι ο κόσμος. Ποιες είναι οι δαπάνες. Δαπάνες είναι οι μισθοί, δαπάνες είναι οι συντάξεις, δαπάνες είναι ο προϋπολογισμός για την Παιδεία, δαπάνες είναι ο προϋπολογισμός για την Παιδεία και το κοινωνικό κράτος και τα επιδόματα. Ποια είναι τα επιδόματα; Το Κοινωνικό Εισόδημα Αλληλεγγύης, που παίρνουν όλοι οι συμπολίτες μας με χαμηλό εισόδημα. Είναι τα επιδόματα αναπηρίας. Αυτά είναι επιδόματα. Είναι το επίδομα το οικογενειακό, που δεν παίρνει μόνο τρίτο παιδί, αλλά πρώτο και δεύτερο παιδί. Είναι το επίδομα στέγης που δίνουμε σε 420.000 νοικοκυριά. Ρωτώ εγώ τώρα. Ποια από όλα αυτά τα επιδόματα θα περικοπούν;» (Τσίπρας στο πρωινό σαββατοκύριακο του ΟΡΕΝ).

Το επιτελείο του Μητσοτάκη, από την άλλη, δεν άλλαξε την τακτική του. Συνεχίζει όπως στις ευρωεκλογές. Το μόνο καινούργιο είναι ότι δεν αφήνει αναπάντητες τις κατηγορίες του ΣΥΡΙΖΑ. Λέει το πρώι ο Τσίπρας στο ΟΡΕΝ ότι ο Μητσοτάκης θα κόψει τα επιδόματα; Απαντά το βράδυ ο Μητσοτάκης από το STAR: Οχι μόνο δε θα κόψουμε επιδόματα, αλλά σκοπός μας είναι, εφόσον έχουμε τη δημοσιονομική άνεση, να επαναφέρουμε τα πολυτεχνικά επιδόματα. Λένε οι συριζαίοι ότι ο Μητσοτάκης θα κάνει απολύσεις ή θα επαναφέρει τον κανόνα 1:5; Απαντά αμέσως ο Μητσοτάκης: Θα κάνουμε προσλήψεις εκεί που έχουμε ανάγκη, ξεκινώντας από το νοσηλευτικό προσωπικό, την Παιδεία και την ειδική αγωγή και 1.500 αστυνομικούς για να αισθανθούν και πάλι ασφαλείς οι πολίτες.

Και για τη μείωση των δαπανών «διευκρινίζει»: Εχουμε εξηγήσει πώς θα γίνει. Γίνεται και σήμερα σπατάλη. Νομίζετε, για παράδειγμα, ότι τα νοσοκομεία διοικούνται σωστά; Δεν υπάρχουν περιθώρια π.χ. για περισσότερη διείσδυση των γενόσημων; Δεν θα ανεχθώ άσκοπες προσλήψεις, ούτε συμβασιούχων. Δεν θα απολυθεί κανείς δημόσιος υπάλληλος, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα προσλαμβάνουμε άκριτα σε ένα κρεσέντο ρου-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 8

Πολύ στριμωγμένο το ΚΙΝΑΛ

Οι βουλευτικές εκλογές της 7ης του Ιούλη είναι για το ΚΙΝΑΛ/ΠΑΣΟΚ πολύ πιο δύσκολες από τις ευρωεκλογές. Ευρισκόμενο ανάμεσα σε ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ, θα δεχτεί την πίεση και των δύο. Της μεν ΝΔ που κυνηγεί την αυτοδυναμία, του δε ΣΥΡΙΖΑ που κυνηγεί τη μείωση της διαφοράς με την οποία θα χάσει. Σε τέτοιες συνθήκες η παράδοση δεν είναι καλή για το ΠΑΣΟΚ. Το 2012, στις εκλογές του Μάη πήρε 833.452 ψήφους και 13,18%. Στις επαναληπτικές εκλογές του Ιούνη πήρε 756.024 ψήφους και 12,28%. Οι 436.726 ψήφοι (ποσοστό 7,72%) των ευρωεκλογών της 26ης του Μάη είναι λίγο περισσότερες από τις μισές ψήφους του 2012, οπότε αντιλαμβάνεται κανείς ότι δεν υπάρχουν περιθώρια για απώλειες.

Όποιος μπαίνει στον κόπο να παρατηρήσει την προεκλογική τακτική του ΚΙΝΑΛ/ΠΑΣΟΚ θα έχει διαπιστώσει ότι εκείνα τα αλαζονικά περί «τρίτης εντολής» έχουν περάσει σε δεύτερη μοίρα. Προφανώς, ο ισχυρισμός ότι η Φώφη θα πάρει την τρίτη εντολή και θα αναγκάσει τον Κούλη και τον Αλέξη να μπουν στην ίδια κυβέρνηση, θεωρήθηκε γελοίο ως εργαλείο σε προεκλογική περίοδο. Όπως σωστά έγραψε ο Πρετεντέρης την περασμένη Τρίτη, αν ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ διατίθενται να συνεργαστούν στην ίδια κυβέρνηση, μπορούν να το κάνουν μόνοι τους, χωρίς να χρειάζονται το ΚΙΝΑΛ.

Πλέον, μετά και το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών, το ΚΙΝΑΛ/ΠΑΣΟΚ εμφανίζεται ως μια δεξαμενή για όσους ψηφοφόρους έχουν σιχαθεί τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά δεν είναι έτοιμοι να ψηφίσουν ΝΔ. Κάτι σαν χώρος υποδοχής δυσαρεστημένων αντιδεδειγμένων ψηφοφόρων. Μ' αυτόν τον τρόπο, το ΚΙΝΑΛ/ΠΑΣΟΚ ετεροπροσδιορίζεται πολιτικά και αυτό το γεγονός αποτελεί τη μείζονα δυσκολία του. Μπορεί το κλίμα να μην είναι εμφανώς πολιτικό, είναι όμως επί της ουσίας, καθώς ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ δουλεύουν πολύ με τη λογική της χαμένης ψήφου, η οποία αφορά κυρίως το ΚΙΝΑΛ (αλλά και τα ακροδεξιά-ναζιστικά μορφώματα, σε ό,τι αφορά τη ΝΔ, και τον Περισσό, σε ό,τι αφορά τον ΣΥΡΙΖΑ). Μένει να δούμε, λοιπόν, πόσο θα μπορέσει ν' αντέξει το ΚΙΝΑΛ από την πίεση των δύο μεγάλων αστικών κομμάτων.

Αν κρίνουμε, πάντως, από ένα άρθρο του Σκανδαλίδη στα «Νέα» της περασμένης Τρίτης, οι πασόκοι ανησυχούν πολύ. Ο Σκανδαλίδης, επιστρατεύοντας διάφορα σοφίσματα της συμφωνίας (δείγμα αμηχανίας, αν όχι απελπισίας) προσπάθησε να αποδείξει ότι η ψήφος στο ΚΙΝΑΛ δεν είναι χαμένη ψήφος, απευθυνόμενος στους επίδοξους ψηφοφόρους της ΝΔ ή του ΣΥΡΙΖΑ, που προέρχονται από την «Κεντροαριστερά», οι οποίοι έλκονται, οι μεν από την αυτοδυναμία της ΝΔ που θα προσφέρει σταθερότητα, οι δε από την ενίσχυση του ΣΥΡΙΖΑ που μπορεί να κησει τον Μητσοτάκη «δεξιά παρένθεση».

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι μετά από μια αρχική δυστοκία, το ΚΙΝΑΛ άρχισε να δημοσιοποιεί με πολύ γοργό ρυθμό τα ψηφοδέλτια του σε όλες τις εκλογικές περιφέρειες. Είναι οι υποψήφιοι που θα σηκώσουν το βάρος, με τη δουλειά πόρτα-πόρτα που θα κάνουν. Προγράμματα και τα συναφή δεν έχουν καμιά σημασία. Το μπουστό της Μπάρμπα, το όνομα του Παναγιώλη και η ψηφοθηρία του άλφα, του βήτα, του γάμα σε χωριά και κοινοότητες είναι τα μοναδικά όπλα που διαθέτει το ΠΑΣΟΚ σ' αυτή την εκλογική μάχη. Ούτε είναι τυχαίο ότι η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ παραμέρισε τις αραχνιασμένες κομματικές οργανώσεις και στήνει εκλογικές επιτροπές σε κάθε νομό, δίνοντας τον πρώτο ρόλο στους παλιούς πασόκους, υπό την κεντρική καθοδήγηση του Κοτσακά. Πασοκοκιναιλίστες και πασοκοσυριζαίοι θα συγκρουστούν παντού και η αποτελεσματικότητα της μιας ή της άλλης ομάδας θα κρίνει το τελικό σκορ μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ και ΚΙΝΑΛ.

Με την ίδια λογική σχεδιάστηκαν και οι κινήσεις της Γεννηματά. Την κρατάνε σ' αυτή τη φάση στην Αθήνα και τη γυρνάνε από γειτονιά σε γειτονιά, σε μικρού όγκου συγκεντρώσεις, οι οποίες δίνουν τη δυνατότητα επαφής με ψηφοφόρους. Μοναστηράκι, Μενίδι, Νέα Σμύρνη, Αργυρούπολη (για να παρακολουθηθεί λειτουργία και λιτανεία), Συνομοσπονδία Πολυτέκνων, «Κιβωτός του Κόσμου» στον Κολωνό είναι μερικοί από τους σταθμούς της περιόδου της Φώφης το τελευταίο δεκαήμερο.

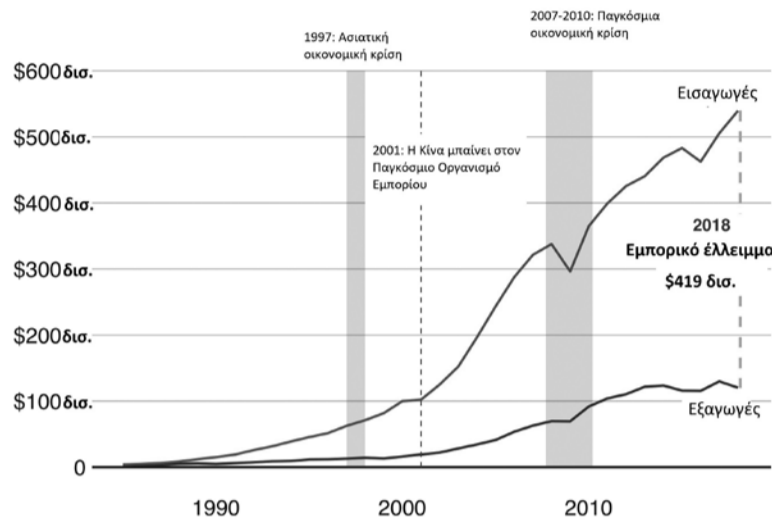
ΗΠΑ-Κίνα

Αρχισαν τα παζάρια εν μέσω εμπορικού πολέμου

Την περασμένη Τετάρτη ξεκίνησαν οι εμπορικές διαπραγματεύσεις ΗΠΑ-Κίνας, ενόψει της συνάντησης του Τραμπ με τον Σι στην Οσάκα της Ιαπωνίας, στο πλαίσιο της συνόδου των G20 στα τέλη του μήνα. Τα αποτελέσματα των παζαριών θα τα μάθουμε μετά από τη συνάντηση των δύο ηγετών, ωστόσο μπορούμε να κάνουμε ορισμένες επισημάνσεις βάσει της μέχρι τώρα πορείας των εμπορικών σχέσεων μεταξύ των δύο χωρών.

Έχει περάσει ένας χρόνος από τότε που η κυβέρνηση Τραμπ ανακοίνωσε ότι θα επιβάλει δασμούς στα εισαγόμενα κινέζικα προϊόντα. Οι δασμοί επιβλήθηκαν σταδιακά, από τις αρχές Ιουλίου και μέχρι τον Αύγουστο του 2018. Πάνω από το ένα τρίτο των εισαγόμενων στις ΗΠΑ κινέζικων προϊόντων, αξίας 250 δισ. δολαρίων, υπόκεινταν σε δασμούς. Οι δασμοί για εμπορεύματα αξίας 200 δισ. δολαρίων ήταν 10%, ενώ για τα υπόλοιπα 50 δισ. δολάρια (στα οποία συγκαταλέγονταν το αλουμίνιο και ο χάλυβας) οι δασμοί έφταναν στο 25%. Από τον περασμένο Μάη, οι ΗΠΑ αποφάσισαν να αυξήσουν το ποσοστό των δασμών σε εμπορεύματα αξίας 200 δισ. δολαρίων από το 10% στο 25% και ξεκίνησαν οι απειλές για επιβολή δασμών 25% και σε άλλα εισαγόμενα προϊόντα από την Κίνα, αξίας 325 δισ. δολαρίων, δηλαδή σε όλα σχεδόν τα

Εμπορικές συναλλαγές ΗΠΑ - Κίνας

Πηγή: Γραφείο Στατιστικής ΗΠΑ

εισαγόμενα κινέζικα προϊόντα.

Η απάντηση της Κίνας ήταν η επιβολή δασμών στο 90% των εισαγόμενων αμερικάνικων προϊόντων (αξίας 110 δισ. δολαρίων). Από την πρώτη Ιούνη, τα ποσοστά των δασμών στα μισά από αυτά αυξήθηκαν, φτάνοντας σε ορισμένα στο 25%.

Η επιβολή των αμερικάνικων δασμών δε μείωσε το εμπορικό έλλειμμα των ΗΠΑ σε σχέση με την Κίνα, το οποίο (όπως φαίνεται στο γράφημα, βάσει των επίσημων στοιχείων του

αμερικάνικου γραφείου στατιστικής, που αναδημοσιεύουμε από το βρετανικό BBC, <https://www.bbc.com/news/business-48196495>) το 2018 έφτασε στο επίπεδο ρεκόρ των 419 δισ. δολαρίων. Από τη στιγμή που ένας μεγάλος όγκος εμπορευμάτων εισάγεται από την Κίνα (όπως το 75% των κινητών τηλεφώνων και το 90% των τάμπλετ και λάπτοπ), αυτό ήταν εν μέρει αναμενόμενο, αλλά καθόλου υπέρ της επιχειρηματολογίας Τραμπ για τα «κέρδη» της αμερικάνικης αγοράς. Ας μην ξεχνάμε ότι πολλές

αμερικάνικες (και όχι μόνο) εταιρίες έχουν σπεύσει εδώ και χρόνια να επενδύσουν στην Κίνα, με το σύνολο των περιουσιακών στοιχείων των αμερικάνικων επενδυτών στην Κίνα από το 1990 μέχρι το 2018 να φτάνει σχεδόν στα 270 δισ. δολάρια (βλ. <https://www.us-china-fdi.com/us-china-foreign-direct-investments/data>). Το 2018 οι αμερικάνικες επενδύσεις αυξήθηκαν κατά 124.6%, παρά τους δασμούς!

Αξίζει όμως να σημειωθεί ότι από τα 6 τρις. δολάρια των άμεσων επενδύσεων το 2017, τα 107.5 δισ. ήταν στην Κίνα, δηλαδή ποσοστό μόλις 1.8% του συνόλου (βλ. <https://apps.bea.gov/international/xls/usdia-current/usdia-detailedcountrybyselectedindustry-2010-2017.xlsx>). Το 2010, από τα 3.74 τρις. δολάρια των αμερικάνικων άμεσων επενδύσεων στο εξωτερικό, τα 59 δισ. περίπου ήταν στην Κίνα, δηλαδή ποσοστό μόλις 1.6% του συνόλου.

Αντίθετα, οι κινέζικες επενδύσεις στις ΗΠΑ καταποντίστηκαν, από τα 29.4 δισ. δολάρια το 2017 στα 4.8 δισ. δολάρια το 2018 (μείωση 84%)!

Ποιο είναι το σημαντικότερο αποτέλεσμα των δασμών; Η αύξηση των τιμών των προϊόντων, που μεταφέρεται στις τσέπες του αμερικάνικου καταναλωτή αλλά και αμερικάνων καπιταλιστών που βλέπουν να ακριβαίνουν

τα εξαρτήματα που εισάγουν από την Κίνα για να κατασκευάσουν τα δικά τους εμπορεύματα.

Θα αναγκαστεί ο Τραμπ να καταλήξει σε μία εμπορική συμφωνία με την Κίνα; Αυτό θα το δούμε το επόμενο διάστημα. Όμως, ανεξάρτητα με την όποια λύση βρουν, οι εμπορικές κόντρες δεν πρόκειται να σταματήσουν.

Οι δασμοί είναι μόνο ένα μέρος του εμπορικού πολέμου. Υπάρχουν και άλλα μέτωπα, όπως τα εμπορικά εμπόδια, σαν αυτά που επέβαλε τον περασμένο μήνα η αμερικάνικη κυβέρνηση στις εταιρίες που πουλούν εξαρτήματα στην κινέζικη εταιρία τηλεπικοινωνιών Huawei (που αναπτύσσει το ταχύτερο δίκτυο σύνδεσης της κινητής τηλεφωνίας 5G). Η Huawei μπήκε στη «μαύρη λίστα» του αμερικάνικου υπουργείου Εμπορίου, πράγμα που σημαίνει ότι οι αμερικάνικες εταιρίες απαγορεύεται να συναλλάσσονται μαζί της χωρίς κυβερνητική άδεια! Οι ΗΠΑ κατηγορούν την Κίνα για κλοπή τεχνολογικής γνώσης και αθέμιτες επιχορηγήσεις που σπάνε τον «υγιή ανταγωνισμό» και σε συνδυασμό με το υποτιμημένο κινέζικο νόμισμα, οδηγεί σε πιο φτηνά κινέζικα εμπορεύματα. Η Κίνα από τη μεριά της κατηγορεί τις ΗΠΑ για εμπορικό «μπούλινγκ». Αυτό είναι το «ελεύθερο εμπόριο» στην εποχή του ιμπεριαλισμού!

Νεκρός ο εκλεγείς και ανατραπείς από το στρατό Μοχάμεντ Μόρσι

Εξουσιαστικές κλίκες στην πλάτη του λαού

Το θάνατο μέσα στη δικαστική αίθουσα, ύστερα από έξι χρόνια φυλάκισης, βρήκε ο ανατραπείς από τη στρατιωτική χούντα της Αιγύπτου πρόεδρος Μοχάμεντ Μόρσι, ηγετικό στέλεχος της Μουσουλμανικής Αδελφότητας. Οι συγγενείς του δήλωσαν ότι δε γνωρίζουν πού βρίσκεται το σώμα του, ενώ καταγγέλλουν ότι οι Αρχές αρνήθηκαν να τους επιτρέψουν να θάψουν το νεκρό στον οικογενειακό τους τάφο, φοβούμενες ότι θα αποτελέσει τόπος λατρείας για τους οπαδούς της Αδελφότητας.

Ο Μόρσι έπασχε από σοβαρά χρόνια νοσήματα, όπως διαβήτης και ηπατική και νεφρική ανεπάρκεια, ενώ κατά τη διάρκεια της φυλάκισής του οι Αρχές της χούντας αρνήθηκαν να του παράσχουν την απαιτούμενη ιατρική περίθαλψη, οδηγώντας τον σε αργό και βέβαιο θάνατο. Δεκάδες είναι οι μαρτυρίες ανθρώπων που είχαν επαφή μαζί του, ότι κατά τη διάρκεια της φυλάκισής του είχε υποστεί βασανιστήρια και μακροχρόνια απομόνωση, συνθήκες κράτησης που βιώνει εξάλλου το σύνολο των δεκάδων χιλιάδων πολιτικών κρατούμενων της χούντας.

Η συντριπτική πλειοψηφία των αιγυπτιακών ΜΜΕ έθαψε το γεγονός και μόνο η εφημερίδα «Αλ Μάρι Αλ Γιουμ» το έκανε πρωτοσέλιδο. Η χούντα του Σίσι ασκεί ασφυκτικό έλεγχο στα ΜΜΕ, ενώ ο στρατός και οι μυστικές υπηρεσίες κατέχουν ένα

μεγάλο κομμάτι των τηλεοπτικών καναλιών της χώρας. Στελέχη του Τύπου περνούσαν εντατικά σεμινάρια εκπαίδευσης από το στρατό, ενώ οι δημοσιογράφοι κινδυνεύουν με φυλάκιση αν δημοσιεύσουν ειδήσεις που αμφισβητούν ή είναι αντίθετες με τις κυβερνητικές ανακοινώσεις, σύμφωνα με την αντιτρομοκρατική νομοθεσία.

Ποια ήταν όμως η κυβέρνηση Μόρσι; Ο Μοχάμεντ Μόρσι εκλέχτηκε πρόεδρος της Αιγύπτου στις εκλογές του Ιούνη του 2012, κερδίζοντας οριακά των Αχμέντ Σαφίκ, τον τελευταίο πρόεδρο του δικτάτορα Μουμπάρακ

που γκρέμισε η λαϊκή εξέγερση των αρχών του 2011. Η μεγάλη αποχή από τις εκλογές, που έφτασε το 48%, αποτύπωσε με τον πιο εμφατικό τρόπο την απογοήτευση του λαού από την κατάσταση που είχε διαμορφωθεί εκείνη την περίοδο στη χώρα και τη διάψευση των προσδοκιών που γέννησε η εξέγερση και η ανατροπή του λαομίσητου Μουμπάρακ. Ο ένας στους δύο ψηφοφόρους αρνήθηκε να επιλέξει μεταξύ της Μουσουλμανικής Αδελφότητας, που κράτησε εχθρική στάση απέναντι στην εξέγερση, και τον υποψήφιο του προηγούμενου καθεστώτος, που βρήκε ευκαιρία να διασωθεί μέσα από τις εκλογές. Όπως

σχολιάσαμε τότε, ο λαός ξέφυγε από το βάλτο της δικτατορίας για να παγιδευτεί εκ νέου στον βάλτο της «δημοκρατίας».

Η κυβέρνηση Μόρσι δεν άργησε να δείξει το αντιλαϊκό της πρόσωπο. Έξι μήνες μετά από την εκλογή του, ο Μόρσι εξέδωσε διάταγμα που πέρναγε όλες τις βασικές εξουσίες της χώρας, με εξαίρεση το στρατό, υπό τον έλεγχό του. Αυτή η απόφαση ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων μέσα στον αιγυπτιακό λαό, με τις διαδηλώσεις ενάντια στην κυβέρνηση και τις συγκρούσεις των διαδηλωτών με τις δυνάμεις καταστολής και τους οπαδούς της Μουσουλμανικής Αδελφότητας που πυκνώθηκαν συνεχώς. Λίγο πριν από το στρατιωτικό πραξικόπημα, οι οδομαχίες είχαν φτάσει μέχρι την πυρπόληση γραφείων της Μουσουλμανικής Αδελφότητας, ενώ το Δεκέμβριο του 2012 ο λαός πολióρησε το Προεδρικό Μέγαρο. Παράλληλα, το ΔΝΤ κλήθηκε και εισέβαλε στην χώρα, συνάπτοντας δανειακή σύμβαση με την κυβέρνηση ύψους 4,8 δισ. δολαρίων.

Ο Μόρσι κατόρθωσε να επικρατήσει, πνίγοντας στο αίμα τις διαδηλώσεις και υποβάλλοντας πολλούς συλληφθέντες σε σκληρά βασανιστήρια που καταγγέθηκαν από σωρεία μαρτύρων που κατέθεσαν στη Διεθνή Αμνηστία. Αγριοί ξυλοδαρμοί, βιασμοί, ηλεκτροσόκ, κρέμασμα με

δεμένα τα χέρια (προσφιλές βασανιστήριο επί Μουμπάρακ), έκθεση επί ώρα κρατούμενων γυμνών στο κρύο και στη βροχή το χειμώνα, εξευτελισμοί κάθε είδους, όπως να δένουν σχοινί στο λαιμό των κρατούμενων και να τους αναγκάζουν να βαδίζουν στα τέσσερα και να γαυγίζουν, ενώ οι βασανιστές τους φωτογράφιζαν καγχάζοντας, ήταν ορισμένα από τα «κατορθώματα» της κυβέρνησης Μόρσι που πήρε τη σκυτάλη από το καθεστώς Μουμπάρακ, συνεχίζοντας την καταπίεση του λαού με δημοκρατικό μανδύα.

Την Παρασκευή 25 Γενάρη του 2013, στη δεύτερη επέτειο της λαϊκής εξέγερσης ενάντια στο καθεστώς Μουμπάρακ, χιλιάδες διαδηλωτές πυρπόλησαν κυβερνητικά κτίρια και γραφεία της Μουσουλμανικής Αδελφότητας, εισέβαλαν σε αστυνομικά τμήματα, απέκλεισαν κεντρικές οδικές και σιδηροδρομικές αρτηρίες και συγκρούστηκαν για ώρες με τις δυνάμεις ασφαλείας του καθεστώτος. Το καθεστώς εφάρμοσε ξανά την προσφιλή του τακτική της άγριας καταστολής, με τους μπάτσους να πυροβολούν τους διαδηλωτές με αληθινά πυρά, με αποτέλεσμα τουλάχιστον 60 νεκρούς και πάνω από δύο χιλιάδες τραυματίες μέσα σε δύο βδομάδες, σύμφωνα με τους αριθμούς που δημοσίευσε το ίδιο το καθεστώς. Προκειμένου να προετοιμαστεί για τα

Θέατρο πολέμου ξανά ο Περσικός;

Αυτοί που βρίσκονται ψηλά λένε:

Πόλεμος και Ειρήνη

Είναι δυο πράγματα ολότελα διαφορετικά.

Όμως η ειρήνη τους κι ο πόλεμός τους μοιάζουν όπως ο άνεμος κι η θύελλα. Ο πόλεμος γεννιέται απ' την ειρήνη τους

καθώς ο γιος από τη μάνα.

Έχει τα δικά της

απαίσια χαρακτηριστικά.

Ο πόλεμός τους σκοτώνει

ό,τι άφησε όρθιο

η ειρήνη τους.

Όταν αυτοί που είναι ψηλά

μιλάνε για ειρήνη

ο απλός λαός ξέρε!

πως έρχεται ο πόλεμος.

Όταν αυτοί που είναι ψηλά καταριούνται τον πόλεμο

οι διαταγές για επιστράτευση έχουν υπογραφεί

Μπέρτολτ Μπρεχτ, Γερμανικό Εγχειρίδιο Πολέμου» (απόσπασμα)

Το απόσπασμα από το μνημειώδες ποίημα του κομμουνιστή Μπρεχτ μας ήρθε στο μυαλό, διαβάζοντας το δελτίο Τύπου της αμερικανικής κεντρικής στρατιωτικής διοίκησης την προηγούμενη Πέμπτη (13/6/19), με το οποίο γνωστοποιούσε τις επιθέσεις σε δύο δεξαμενόπλοια στον κόλπο του Ομάν (ένα ιαπωνικών συμφερόντων κι ένα νορβηγικών) 14 ναυτικά μίλια από τις ιρανικές ακτές. Το δελτίο Τύπου, αφού περιέγραφε τα δύο συμβάντα (βλ. <https://www.centcom.mil/MEDIA/STATEMENTS/Statements-View/Article/1875666/central-command-statement-on-june->

13-limpet-mine-attack-in-the-gulf-of-oman/utm_source/hootsuite/), κατέληγε στο εξής δια ταύτα: «Οι ΗΠΑ δεν έχουν κανένα συμφέρον σε μία νέα σύγκρουση στη Μέση Ανατολή. Ωστόσο, θα υπερασπιστούμε τα συμφέροντά μας».

Ακολουθώντας την πάγια «αποδεικτική» τακτική, η αμερικανική κεντρική στρατιωτική διοίκηση δημοσίευσε και τις σχετικές φωτογραφίες, που δείχνουν τα σημεία που πιθανώς τοποθετήθηκαν οι νάρκες που προκάλεσαν τις ζημιές στα δεξαμενόπλοια. Λίγες μέρες αργότερα, η «πιθανότητα» έγινε «βεβαιότητα»!

Το παιχνίδι με τα «αποδεικτικά στοιχεία» του Πενταγώνου το έχουμε ξαναδεί. Ήταν τότε που ο Κόλιν Πάουελ (υπουργός Πολέμου των ΗΠΑ) παρουσίαζε τα «όπλα μαζικής καταστροφής» του Ιράκ με φωτογραφίες και βίντεο, για να αποδειχτούν σκέτη απάτη μετά από μερικά χρόνια, πράγμα που και ο ίδιος ο Πάουελ πα-

ραδέχτηκε!

Εδώ όμως έχουμε την ανακοίνωση του ίδιου του διευθύνοντα συμβούλου της γιαπωνέζικης εταιρίας, Yutaka Katada, που δήλωσε ότι το πλήρωμα, πριν από την επίθεση, είδε να εκτοξεύονται ιπτάμενα αντικείμενα κατά του πλοίου και μετά να ακούγεται η έκρηξη. Ο Katada ήταν κατηγορηματικός: «Όταν χτυπήθηκε το κέλυφος (σ.σ. του πλοίου), ήταν πάνω από την επιφάνεια του νερού (σ.σ. το χτύπημα) κατά πολύ. Γι αυτό, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι δεν ήταν τορπίλη» (https://www.washingtonpost.com/world/japanese-ship-owner-contradicts-us-account-of-how-tanker-was-attacked/2019/06/14/7ea347d0-8eba-11e9-b6f4-033356502dce_story.html?utm_term=.d6ef942c532b). Ο Katada απέκλεισε και την περίπτωση της νάρκης, αδειάζοντας το Πεντάγωνο που κάνει λόγο για νάρκες που τις έβαλαν οι ιρανοί Φρουροί της Επανάστασης!

Λίγες μέρες αργότερα (την περασμένη Δευτέρα), ο εκτελών χρέη υπουργού Πολέμου των ΗΠΑ Πάτρικ Σάναχαν (παρατήθηκε την περασμένη Τετάρτη για να επιστρέψει στην... οικογένειά του) ανακοίνωσε ότι θα στείλει άλλους 1.000 στρατιώτες στη Μέση Ανατολή, εξαιτίας των ιρανικών απειλών και των πρόσφατων επιθέσεων στα δύο δεξαμενόπλοια, για τις οποίες δεν υπάρχουν αποδείξεις που να τις χρεώνουν στο Ιράν! Το μόνο που υπάρχει είναι κάποιες φωτογραφίες Ιρανών που έχουν προσεγγίσει τα πλοία για να σώσουν τα πληρώματα, πράγμα που κανείς δεν το αρνείται! Κι όμως, για τις ΗΠΑ, η ενοχή του Ιράν είναι «δεδομένη»! Αφού πήρε την απόφαση να στείλει και άλλους στρατιωτικούς στην περιοχή, ο Σάναχαν συμπλήρωσε ότι οι ΗΠΑ δεν επιζητούν πόλεμο με το Ιράν, πράγμα που δήλωσε και ο υπουργός Εξωτερικών Μάικ Πομπέο!

Όμως, οι πολεμικές προετοιμασίες έχουν κιάλας αρχίσει. Οι Αμερικάνοι ανεβάζουν διαρκώς εδώ και μήνες τους τόνους κατά του Ιράν. Πρώτα αποχώρησαν από τη συνθήκη για τα πυρηνικά του Ιράν. Στη συνέχεια, επέβαλαν κυρώσεις απειλώντας να τις επεκτείνουν και σ' αυτούς που δε θα ευθυγραμμίζονται με την αμερικανική πολιτική. Μετά, άρχισαν να στέλνουν κι άλλα αεροπλανοφόρα στην περιοχή και στρατιωτικό προσωπικό. Την ίδια στιγμή λένε ότι δεν προετοιμάζονται για πόλεμο! Αυτό πια καταντά γελοίο!

Σε πλήρη ευθυγράμμιση, το νούμερο δύο πiónι των Αμερικανών στην περιοχή, η Σαουδική Αραβία, έσπευσε να κατηγορήσει το Ιράν για τις επιθέσεις στα δεξαμενόπλοια. Ο

Μοχάμεντ μπιν Σαλμάν, πρίγκιπας διάδοχος του θρόνου στη Σαουδική Αραβία, αφού πρώτα είπε κι αυτός ότι δε θέλει πόλεμο με το Ιράν, συμπλήρωσε με νόημα ότι δε θα διστάσει να αντιμετωπίσει κάθε απειλή για τα ζωτικά του συμφέροντα. Πράγμα που έκανε και στην Υεμένη, ματοκυλώντας τη χώρα! Δε μιλάμε για το νούμερο ένα πiónι των Αμερικανών, το Ισραήλ, που πετάει τη σκούφια του για μια επίθεση κατά του Ιράν. Τώρα μάλιστα που το Ιράν ανακοίνωσε ότι θα αυξήσει τον εμπλουτισμό ουρανίου, το πρόσχημα για μια επίθεση γίνεται ακόμα πιο «τεκμηριωμένο»!

Έχουμε ξαναγράψει ότι ένας πόλεμος κατά του Ιράν δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση. Εύκολη υπόθεση δεν ήταν και ο πόλεμος στο Ιράκ, όμως ξέσπασε. Σε μια εποχή που οι αγορές είναι περιορισμένες και οι σφαίρες επιρροής ήδη μοιρασμένες, με τη Ρωσία να κερδίζει έδαφος στη Μέση Ανατολή (ιδιαίτερα μετά τον πόλεμο της Συρίας) και την Κίνα να αποτελεί μείζονα οικονομικό ανταγωνιστή της Ουάσινγκτον, ένας πόλεμος κατά του Ιράν θα ήταν μία κάποια «λύση» για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Αυτό είναι κάτι που ενδεχομένως να πάρει μήνες, ίσως όμως και όχι. Τα σίγουρο είναι ότι το Πεντάγωνο σχεδιάζει την αντιμετώπιση του και αυτό δεν οφείλεται στον «πολεμοκάπηλο» Τραμπ, αλλά στην ίδια την πεμπτούσια του ιμπεριαλισμού που δε μπορεί να επιβάλλει τη θέση του στη διεθνή σκακιέρα παρά μόνο με πολέμους. Το τελευταίο που ενδιαφέρει τους κάθε λογής ιμπεριαλιστές είναι η ανθρώπινη ζωή, στο όνομα της οποίας υποτίθεται ότι κάνουν αυτούς τους πολέμους.

χειρότερα, το υπουργείο Εσωτερικών της Αιγύπτου φρόντισε να παραγγείλει από τις ΗΠΑ 140 χιλιάδες κάνιστρα δακρυγόνων χωρίς σήμανση (για να μη φαίνεται η χώρα προέλευσης), αξίας 2.55 εκατομμυρίων δολαρίων!

Η μαζικότητα της νέας εξέγερσης και ο δυναμικός της χαρακτήρας δεν άφηναν περιθώρια στον Μόρσι, γι' αυτό και τη λύση ανέλαβε να δώσει σαν «από μηχανής θεός» ο στρατός, ο οποίος κινήθηκε ταχύτατα για να ληστέψει το σύστημα από μια ακόμα εξέγερση. Υπό την ηγεσία του στρατηγού Σίσι, διορισμένου τυπικά από τον Μόρσι, σάρωσε με ένα φύσημά του τον Ιούλη του 2013 την κυβέρνηση της Μουσουλμανικής Αδελφότητας. Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι υπήρξαν παρασημασμένα παζάρια του Μόρσι με το στρατό (πριν από μια μέρα είχαν γίνει συναντήσεις του Μόρσι με τον Αλ Σίσι), στις οποίες ο Μόρσι παζάρωσε τη ζωή του, για να μην έχει την τύχη του Μουμπάρακ.

Τα πεπραγμένα της κυβέρνησης Μόρσι αλλά και οι αυταπάτες που έσπειραν στον αιγυπτιακό λαό οι διάφορες αστικές ηγεσίες της λαϊκής εξέγερσης ενάντια στον Μόρσι, έστειλαν το λαό στην αγκαλιά της χούντας, καλλιεργώντας την εικόνα του

απελευθερωτή για το στρατό και τον Σίσι.

Όμως, η πραγματικότητα για το λαό ήταν αμελικτική και διέλυσε γρήγορα και με οδυνηρό τρόπο αυτές τις αυταπάτες. Η είσοδος του ΔΝΤ στη χώρα το 2012, με ό,τι αυτό συνεπάγεται, η ραγδαία περικοπή των κοινωνικών επιδομάτων και η αύξηση των φόρων, η τερατώδης καταπίεση του λαού, η στρατιωτικοποίηση της δημόσιας ζωής, οι δεκάδες χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι και η αυξανόμενη ένταση της σύγκρουσης μεταξύ του αιγυπτιακού στρατού και των ισλαμιστών ανταρτών στο Σινά, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τους ντόπιους πληθυσμούς, δημιουργούν τις συνθήκες για μια νέα λαϊκή εξέγερση. Οσο όμως ο λαός δε συγκροτεί μια επαναστατική ηγεσία, αλλά συνεχίζει να ακολουθεί τους ηγέτες των διαφόρων αστικών αντιπολιτευόμενων μπλοκ, παλεύοντας κάτω από ξένες σημαίες, θα είναι καταδικασμένος στο μαρτύριο του Σίσουφου. Να χύνει ποτάμια αίματος γκρεμίζοντας τον ένα δικτάτορα μετά τον άλλον, με την ελπίδα ότι ο επόμενος θα είναι καλύτερος από τον προηγούμενο, ενώ αυτό που συμβαίνει στην πραγματικότητα είναι μια δυναστική σκυταλοδρομία.

Σαν ερωτευμένοι πικουίνιοι...

Νετανιάχου και Τραμπ ανταλλάσσουν μηνύματα από το Twitter σαν ερωτευμένο ζευγαράκι. Ο πρώτος, όπως το είχε υποσχεθεί, ξαναπήγε στα κατακτημένα από τη Συρία Υψίπεδα του Γκολάν και βάφτισε έναν εποίκισμό με το όνομα του Τραμπ, φροντίζοντας να το διατυμπανίσει από το Twitter («Εγκαινιάζοντας μια νέα κοινότητα στα Υψίπεδα του Γκολάν με το όνομα ενός φίλου του Ισραήλ, του προέδρου των ΗΠΑ Ντόναλντ Τραμπ. Ιστορική μέρα!») για να εισπράξει το απαντητικό τιτίβισμα του Τραμπ («Ευχαριστώ, κύριε πρωθυπουργέ, μεγάλη τιμή!»).

Δεν ξέρουμε πόσο μέτρησε η στήριξη του Τραμπ για να ξανακερδίσει -έστω και οριακά- τις πρόσφατες εκλογές το «Λίκούντ» του Νετανιάχου, πρωθυπουργό όμως δεν τον έκανε. Οι ακροδεξιόι πρώην σύμμαχοι του Νετανιάχου αρνήθηκαν να υλοποιήσουν τη δημόσια προτροπή του Τραμπ να σχηματίσουν κυβέρνηση με πρωθυπουργό ξανά τον «Μπίμπι» κι έτσι το σιωνιστικό μόρφωμα βαδίζει προς νέες εκλογές το φθινόπωρο. Γι' αυτό και ο Νετανιάχου ξανάπιασε δουλειά, ποντάροντας και πάλι στη στήριξη του Τραμπ.

Λευτεριά στη Μπαρκίν Τιμτίκ

Παρά τα σοβαρά προβλήματα υγείας που αντιμετωπίζει, το αντιδραστικό τουρκικό καθεστώς αρνείται να αποφυλακίσει την 36χρονη δικηγόρο Μπαρκίν Τιμτίκ, μέλος του Νομικού Γραφείου του Λαού και του Συλλόγου Σύγχρονων Νομικών, που έχει προφυλακιστεί (όχι για πρώτη φορά), στο πλαίσιο των μαζικών αυθαίρετων φυλακίσεων στις οποίες έχει προχωρήσει η κυβέρνηση του Ερντογάν.

Στην Τιμτίκ διαγνώστηκαν δύο διαφορετικού μεγέθους ωσθηκικές κύστεις. Η μία απ' αυτές εξαιρετικά διογκωμένη, μεγέθους 14 εκατοστών. Κι ενώ ξεκίνησε μια καμπάνια απελευθέρωσής της,

προκειμένου να αντιμετωπίσει το σοβαρό πρόβλημα υγείας, γνωστοποιήθηκε ότι η Μπαρκίν χειρουργήθηκε, χωρίς να ενημερωθούν οι δικηγόροί της και οι οικείοί της, χωρίς να γίνουν οι απαραίτητες εξετάσεις, χωρίς η ίδια να έχει τη δυνατότητα να επιλέξει τους θεράποντες γιατρούς της, να κάνει όλες τις απαιτούμενες εξετάσεις και να επιλέξει τη μέθοδο θεραπείας που θ' ακολουθήσει.

Αυτή η μεταχείριση συνιστά έγκλημα εκ μέρους του τουρκικού κράτους, όπως καταγγέλλουν τουρκοί νομικοί. Ηδη οργανώνεται μια διεθνής καμπάνια για την άμεση αποφυλάκιση της Μπαρκίν Τιμτίκ.

στο ψαχνό

Ενάντια στο μιθριδατισμό της ήττας

Αν οι εκλογές μπορούσαν ν' αλλάξουν τον κόσμο, θα ήταν παράνομες! Η γνωστή φράση του Ενγκελς παραμένει πάντα επίκαιρη, όμως δεν μπορούμε να «καθαρίζουμε» μόνο μ' αυτή. Οι εκλογές είναι πάντοτε ένα πολιτικό γεγονός και η στάση σ' αυτές πρέπει να αιτιολογείται συγκεκριμένα.

Τι κρίνεται, λοιπόν, στις εκλογές της 7ης του Ιούλη;

Κρίνεται η ζωή μας, λέει ο ΣΥΡΙΖΑ. Κρίνεται το μέλλον, λέει η ΝΔ. Παραλλαγές απ' αυτά τα σλόγκαν βομβαρδίζουν σε καθημερινή βάση τον ελληνικό λαό. Από τηλεοπτικά και ραδιοφωνικά σποτ, από διαδικτυακές αναρτήσεις, από τα εκλογικά περίπτερα που έχουν μείνει στημένα σε κάθε γειτονιά, σε κάθε πλατεία, από το στόμα του Τσίπρα, του Μητσοτάκη και των ηγετικών στελεχών των δύο μονομάχων, στους οποίους πέφτει κανείς αναγκαστικά εκεί που κάνει ζάπινγκ.

Με τους σημερινούς συσχετισμούς, με τις διαμορφωμένες πολιτικές τάσεις, ό,τι και να ρίξετε στην κάλπη, αυτή θα βγάλει κινεζοποίηση, λέγαμε το 2015. Όχι μόνο τον Σεπτέμβρη, που οι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ είχαν ήδη υπογράψει το τρίτο Μνημόνιο, αλλά και τον Γενάρη, που ακόμα βάραγαν τα αντιμνημονιακά νταούλια (για να χορέψουν στο χαβά τους οι «αγορές»).

Οι εξελίξεις μας επιβεβαίωσαν. Σε πείσμα της πολιτικής αφέλειας. Σε πείσμα ακόμα και των μειωμένων προσδοκιών («και δυο-τρία απ' όσα λένε αν κάνουν, εγώ ευχαριστημένος θα είμαι»).

Τα ίδια λέγαμε και πριν από το δημοψήφισμα του Ιούλη του 2015. Οτι είναι κάλπικο, ότι δεν πρόκειται ν' αλλάξει τίποτα, ότι θα πάνε βουρ για νέο Μνημόνιο. Και πάλι μας δικαιώσαν οι εξελίξεις. Σε πείσμα όσων (και όχι μόνο συριζαίων) έστησαν χορούς με αντάρτικα στο Σύνταγμα.

Μετά από την εμπειρία δέκα χρόνων, με κόμματα και κυβερνήσεις να εναλλάσσονται, σε όλους τους δυνατούς συνδυασμούς, είναι ν' απορείς πώς είναι δυνατόν να υπάρχουν εργαζόμενοι (δε μιλάμε για τους αστούς) που θα ψηφίσουν το ένα ή το άλλο κόμμα, επειδή ακούνε ηχηρά συνθήματα και βλέπουν λαμπερά βίντεο.

Όχι, κανένας δεν έχει ξεχάσει. Ολοι την ίδια εμπειρία έχουμε. Δεν την αξιολογούμε, όμως, με τον ίδιο τρόπο. Η λογική του κοινοβουλευτικού κρετινισμού έχει βαθιές ρίζες. Είναι πολλοί αυτοί που αισθάνονται ότι η ψήφος είναι το ύψιστο δικαίωμά τους. Ακόμα κι όταν ξέρουν ότι τίποτα δεν πρόκειται ν' αλλάξει. Επιλέγουν με άλλα, εντελώς ασήμαντα κριτήρια, όπως «αυτός μου φαίνεται καλύτερος» ή «αυτόν πρέπει να τον τιμωρήσω».

Υπάρχει, όμως, και κάτι άλλο, που ενισχύει τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό. Η απόγνωση του ηττημένου. Η μετατροπή της ήττας σε ηττοπάθεια. Κοινωνικά παθολογική κατάσταση. Και ο συνακόλουθος μιθριδατισμός: συνηθίσαμε να ζούμε σε συνθήκες κινεζοποίησης. Κι αφού το συνηθίσαμε, ακόμα και κάποιες εντελώς ασήμαντες βελτιώσεις γίνονται καλοδεχούμενες.

Όταν δεν μπορείς να κατακτήσεις «με το σπαθί σου» αυτά που δικαιούσαι, καλλιεργείς προσδοκίες για ψίχουλα που μπορεί να σου πετάξουν οι κυβερνώντες, προκειμένου να σε κρατήσουν στη θέση του απαθούς ηττημένου.

Αυτή η λογική είναι που πρέπει να σπάσει. Εξω από το θεσμικό θερμοκήπιο. Στον καθαρό αέρα του ελεύθερου στοχασμού, που οδηγεί στην ταξική οργάνωση και στην ταξική αντίσταση.

ΒΑΣΤΑΤΕ ΤΟΥΡΚΟΙ Τ' ΑΛΟΓΑ... Αντιλαμβάνεστε τώρα γιατί έχουν ξεσαλώσει «οι Τούρκοι» και κάνουν γεωτρήσεις στην κυπριακή ΑΟΖ. Διότι δεν υπάρχει συμπαγής και μάχιμη πολιτική ηγεσία. Δείτε τη φωτογραφία, που δεν είναι και τόσο παλιά. Αρχιστράτηγος ο Τσίπρας, αρχηγός του επιτελείου ο Καμμένος, με μπουφάν ιπτάμενων ο Παππάς και ο άλλος Καμμένος. Κι ο κανονικός στρατιώτης να κουβαλάει περίφροντις την τσάντα, αφήνοντας να εννοηθεί ότι κουβαλάει τους κωδικούς των πυρηνικών (το σακάκι του Καμμένου κουβαλούσε, αλλά πού να το ξέρουν αυτό «οι Τούρκοι»); Σαφές το μήνυμα προς την άλλη πλευρά του Αιγαίου: «άμα τολμάτε ελάτε, θα σας λιώσουμε!». Ενώ τώρα, μιζέρια. Οι στρατηγοί βγαίνουν και μπαίνουν στο Μαξίμου σαν κλέφτες. Ο Αποστολάκης, αν και «βατράχιν», πέταξε τη στολή λες και τον βάραινε και εμφανίζεται μόνο με κοστούμι. Κι ο Τσίπρας βγαίνει μόνος του, χωρίς καν ένα τζάκετ παραλλαγής, και κάνει δηλώσεις έξω από το Μαξίμου. Μπορεί να τον φοβηθούν; Μπορεί να τον πάρουν στα σοβαρά;

Ο εθνικισμός αποτελεί βασικό συστατικό στοιχείο της αστικής κρατικής πολιτικής. Με ή χωρίς τη γελοιότητα των στολών παραλλαγής, η ουσία παραμένει η ίδια. Κι αυτή την ουσία ξαναζούμε τούτες τις μέρες, με τον Τσίπρα να προσπαθεί να εντάξει στην προεκλογική εκστρατεία του ΣΥΡΙΖΑ μερικές γερές εθνικιστικές δόσεις, εκτιμώντας ότι κάπως μπορούν κι αυτές να βοηθήσουν να «μαζέψει» τη διαφορά από τη ΝΔ.

KONTRES

Κράτα πσινή

Απώλεια χαρακτήρισε ο Τσίπρας την απόφαση του ΠΡΑΤΤΩ να μην κατέβει με τον ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές. Και εξήγησε γιατί μιλά για απώλεια: «Η απώλεια έχει να κάνει με την απόφαση του Νίκου Κοτζιά να μην είναι στην επόμενη βουλή. Ηταν δική του απόφαση. Πάντα θα μιλώ με τα καλύτερα λόγια για τον Νίκο Κοτζιά. Εχουμε πετύχει κάτι σημαντικό και θα του πιστώνω πάντα μεγάλο μέρος». Είπε ακόμα ότι δεν κατάφερε να τον μεταπεισει. «Υπήρξαν προστριβές, εκείνος πρότεινε κάποιους υποψηφίους στους οποίους αντέδρασαν οι τοπικές οργανώσεις του ΣΥΡΙΖΑ. Τώρα έχουμε την απόφαση, αλλά είμαι βέβαιος ότι θα βρεθούμε σε κοινά μετερίζια στο μέλλον».

Τα ίδια έλεγε και για τον Μπαρουφάκη, όταν τον ξαπόστειλε από το υπουργείο Οικονομικών: «Ο Γιάννης Βαρουφάκης είναι ένα σημαντικό asset για την κυβέρνηση και για τη χώρα. Είναι ένας οικονομολόγος που έχει ενοχλήσει γιατί μιλάει τη γλώσσα τους καλύτερα απ' ό,τι την μιλάνε αυτοί». Τη συνέχεια την ξέρουμε. Τι λέει ο Μπαρουφάκης για τον Τσίπρα και ο Τσίπρας για τον Μπαρουφάκη (λουλούδι που μυρίζει άσχημα τον χαρακτήρισε σε πρόσφατη συνέντευξή του). Γι' αυτό ας κρατάει πισινή και για τον Κοτζιά.

Κονσιλιέρε

Σύμφωνα με πληροφορίες, που διέρρευσαν από το επιτελείο του Μπακογιάννη, γενικό γραμματέα του δήμου Αθήνας θα διορίσει τον Αλέξανδρο Τσιατσάμη. Η κάρτα του γράφει «επιχειρηματίας - σύμβουλος επιχειρήσεων», δέιτε όμως

το βιογραφικό του για να καταλάβετε τους δεσμούς του με την «οικογένεια». Διευθύνων σύμβουλος του Κέντρου Επαγγελματικής Κατάρτισης και της Αναπτυξιακής Εταιρίας του Δήμου Αθηναίων επί δημαρχίας Ντόρας. Ειδικός Γραμματέας Αξιοποίησης Διεθνών Προγραμμάτων και στη συνέχεια Γενικός Γραμματέας Διεθνών Οικονομικών Σχέσεων και Αναπτυξιακής Συνεργασίας του υπουργείου Εξωτερικών επί υπουργίας Ντόρας. Γενικός διευθυντής στη «Δημοκρατική Συμμαχία» της Ντόρας, όταν την έδωσε ο Σαμαράς από τη ΝΔ. Και μετά, όταν η Ντόρα επέστρεψε στη ΝΔ ως απλή βουλευτής, ο Τσιατσάμης άρχισε να δραστηριοποιείται στον ιδιωτικό τομέα ως σύμβουλος επιχειρήσεων και φορέων του Δημοσίου και ΟΤΑ, κυρίως σε ευρωπαϊκά προγράμματα και σε θέματα χρηματοδοτήσεων και ανάπτυξης.

Κελεπούρι

Τελικά δεν αυτοπροτάθηκε η Βάνα Μπάμπα. Ανακοινώθηκε εν χορδαίς και οργάνοις υποψήφια του ΚΙΝΑΛ στο νομό Ιωαννίνων. Γνωστή για άλλου είδους προσόντα (καμιά σχέση με την τέχνη), το έχει αποθη-

Ξεπεσμένος σόουμαν

Ο Τσίπρας πιστεύει ακράδαντα ότι είναι πολύ καλός σόουμαν. Τόσο καλός που μπορεί μ' ένα σόου να αιχμαλωτίσει τα πλήθη και να τα σέρνει πίσω του. Μ' αυτή τη λογική οργάνωσε και το σόου της περασμένης Κυριακής. Βρισκόταν στην Τήλο κι ετοιμαζόταν να πάει σε άλλο νησί, όταν διέκοψε την περιοδεία και επέστρεψε βιαστικά στην Αθήνα. Μάζεψε τους στρατηγούς και τον Κατρούγκαλο, έκανε συνεδρίαση του ΚΥΣΕΑ και μετά βγήκε ο ίδιος στην αυλή του Μαξίμου για να προσφέρει στον ελληνικό λαό σιγουριά και ασφάλεια. Αν υπήρχε Καμμένος στην κυβέρνηση, θα έδινε το δικό του σόου («πίσω παλιότουρκοι», «αν τολμάτε ελάτε» κτλ.). Όμως, ο Τσίπρας υπήρξε καθησυχαστικός (κι ακόμα πιο καθησυχαστικός ο Κατρούγκαλος στις δικές του -οικ ολίγες- παρεμβάσεις). Ήταν σαν να 'λεγε: «Μην ανησυχείτε, όσο είμαι εγώ οι Τούρκοι δεν κοτάνε να κάνουν τίποτα!»

Το μόνο που δεν έχει αντιληφθεί ο Τσιπρακός είναι ότι πλέον είναι ένας ξεπεσμένος σόουμαν. Σαν κάτι αστέρες του παλιού ελληνικού κινηματογράφου που κατάντησαν να δίνουν παραστάσεις σε αναψυκτήρια της Παιανίας και των Γλυκών Νερών. Κύκνειο άσμα του ήταν εκείνο το σόου που έστησε στο Κέντρο Επιχειρήσεων της Πυροσβεστικής, παριστάνοντας τον... στρατάρχη Ζούκοφ και ρωτώντας πότε θα σηκωθούν τ' αεροπλάνα, την ώρα που είχαν βρεθεί οι πρώτοι απανθρακωμένοι και ήταν ζήτημα χρόνου να βρεθούν και οι υπόλοιποι, την ώρα που άνθρωποι πνίγονταν λίγα μέτρα από την ακτή σε μια χώρα που διαθέτει χιλιάδες σκάφη σε κάθε λιμάνι της. «Αυτοί δεν ήταν ικανοί να ειδοποιήσουν τον κόσμο να φύγει από το Μάτι και το Νέο Βουτζά, αυτοί δεν ήταν ικανοί να στήσουν μια γρήγορη επιχείρηση διάσωσης από τη θάλασσα, θα γίνουν ικανοί ν' αντιμετωπίσουν πολεμικές προκλήσεις;». Αυτό σκέφτονται οι πολλοί βλέποντας τον σόουμαν με το ήρεμο ύφος και τη μελίχια φωνή να τους καθησυχάζει, αφού προηγουμένως μόνος του δημιούργησε κλίμα δραματικής έντασης.

μένο να βγει στη Βουλή. Το πρωτοδοκίμασε με το ΛΑΟΣ στη Β' Αθήνας το 2012, αλλά δεν είχε καμιά τύχη. Το ΛΑΟΣ έμεινε εκτός Βουλής και η ίδια βγήκε τέταρτη σε σταυρούς. Απογοητευμένη άλλαξε πίστα και στρατόπεδο. Κατέβηκε στο δήμο Γλυφάδας με τον υποψήφιο της ΝΔ. Εκλέχτηκε, ο δήμαρχος Παπανικολάου την έκανε τομεάρχη Πολιτισμού (sic!), αλλά ένα χρόνο πριν τη λήξη της θητείας της δημοτικής αρχής παραιτήθηκε, εκτοξεύοντας βαριές κατηγορίες κατά του δημάρχου (κακοδιαχείριση, αδιαφάνεια, διοίκηση με κλίκα εξωθεσμικών κολλητών του κτλ.). Της πήρε τέσσερα χρόνια για να το καταλάβει!

Οι κακές γλώσσες έλεγαν ότι ήθελε να πάρει αυτή το χρίσμα της υποψήφιας δημάρχου από τη ΝΔ, όμως δεν τα κατάφερε. Αλλωστε, ο Παπανικολάου κέρδισε από τον πρώτο γύρο, με ποσοστό που άγγιξε το 80%. Έτσι, η Βασιλική (κατά κόσμον Βάνα) Μπάρμπα ολοκληρώνει (...) την περιδιάβασή της από το μαύρο, στο γαλάζιο, στο πράσινο, ελπίζοντας αυτή τη φορά να τα καταφέρει να κοσμήσει με την πληθωρική παρουσία της τη Βουλή, προς μεγάλη ικανοποίηση των κάθε είδους σατιρικών εκπομπών και στηλών.

Γι' άλλες πολιτείες

Δυσκολεύεται κανείς να πιστέψει ότι ο Σγουρός ανακοίνωσε ότι δε θα είναι υποψήφιος με το ΚΙΝΑΛ, επειδή η Φώφη καθυστερούσε να απαντήσει στο αίτημά του να τον τοποθετήσει σε μη εκλόγιμη θέση στο ψηφοδέλτιο Επικρατείας. Αλλο είναι το πρόβλημα. Η Φώφη ήθελε να τον βάλει κανονικό υποψήφιο σε κάποια εκλογική περιφέρεια της Αττικής, δεδομένου ότι στις περιφερειακές τα πήγε μια χαρά, απέχοντας λίγο από τη Δούρου. Ο Σγουρός, όμως, μάλλον γνωρίζοντας ότι δεν υπάρχει περίπτωση να εκλεγεί βουλευτής, έχει άλλα σχέδια. Γι' αυτό ήθελε μια τυπική θέση στο Επικρατείας. Θέλει να μείνει εκτός Βουλής, να έχει λυμένα τα χέρια του για παζάρια με τον Πατούλη στην περιφέρεια κι αν του δοθεί μια καλή ευκαιρία, να την κάνει γι' άλλες πολιτείες.

Απατεώνες

Διάφοροι αναπαράγουν καθημερινά αποσπάσματα από τις εκπομπές του Βελόπουλου που πουλούσε θαυματοουργά χαπάκια που εξαλείφουν κάθε πόνο, ενώ άμα πίνεις δύο την ημέρα καταπολεμάς την κατάθλιψη, το αλτσχάιμερ και κάθε άλλη ασθένεια. Μάλιστα. Τα ίδια όμως δεν πουλούσε και ο αντιπρόεδρος Μπουμπούκος της ΝΔ; Νανογιλέκα διά πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν, ζώνες που εξαφανίζουν την οσφυαλγία και την ισχυαλγία, νανο... μπαντάνες που εξαφανίζουν τους πονοκεφάλους κτλ.

Το ζήτημα δεν είναι για πλάκα. Δεν μπορείς να κάνεις πλάκα με απατεώνες που κοροϊδεύουν τον κοσμάκη, αγοράζοντας τηλεοπτικό χρόνο και πουλώντας φύκια για μεταξωτές κορδέλες. Γιατί δεν παρενέβη ένας εισαγγελέας να τους απαγγείλει κατηγορίες; Γιατί δεν παρενέβη το υπουργείο Εμπορίου, το υπουργείο Υγείας, οι Ιατρικοί Σύλλογοι;

Εκλεισε το καρτέ

Όσοι είχαν ανησυχήσει ησύχασαν: μετά την Κουντουρά, που εκλέχτηκε ευρωβουλευτίνα, και τους Κόκκαλη, Χρυσοβελώνη και Παπαχριστόπουλο, που ανακοινώθηκαν ως υποψήφιοι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, και ο Τέρενς Σπένσερ Κουίκ θα είναι υποψήφιος στο βόρειο τομέα της Β' Αθηνών. Δύσκολα θα εκλεγεί, βέβαια, αλλά θα έχει τουλάχιστον την ευκαιρία να το παλέψει, σε αντίθεση με τους ανελίτες που παρέμειναν δίπλα στον Καμμένο και τώρα παρακαλάνε τον Βελόπουλο και τον Λεβέντη να τους βάλουν στις λίστες τους.

Κάποιοι θυμήθηκαν τι έσερνε ο Κουίκ στον ΣΥΡΙΖΑ παλαιότερα: «Ο ένας λέει έτσι και ο άλλος αλλιώς. Ο ένας μας λέει εμάς τους ΑΝΕΛ ότι είμαστε μια κολλητική νόσος, ο άλλος θέλει να κατεβάσουμε τα θρησκευτικά σύμβολα, ο τρίτος αναφέρεται στα Σκόπια με το όνομα Μακεδονία. Ε, αυτός είναι κίνδυνος-θάνατος. Θα εκχωρήσω εγώ τη Θράκη;». Αυτά όμως είναι... περασμένα ξεχασμένα. Αλλωστε, από τότε που ειπώθηκαν μεσολάβησαν τέσσεράμισι χρόνια κοινής κυβερνητικής πορείας. Και στο κάτω-κάτω, δεν υπάρχει αστικό κόμμα που να μην έχει τον Τέρενς του. Τουλάχιστον ένα στέλεχος που παλαιότερα χρησιμοποιούσε τις πιο ονειδιστικές λέξεις ενάντια στο κόμμα και την ηγεσία του. Για τον Κουίκ τα πράγματα είναι εξαιρετικά δύσκολα, όχι τόσο επειδή οι ψηφοφόροι θα θυμηθούν τι έσπυρνε παλιά κατά του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά επειδή έχει να παλέψει με Τσακαλώτους, Μαριλίζες και σία.

Για λαιμαργα μάτια

Ο Κικιλίας παντρεύτηκε τη Μπαλατσινού σε στενό κύκλο, λέει. Και χωρίς να δώσει την καθιερωμένη μετά το γάμο δεξίωση. Φρόντισε, πάντως, να διοχετευτεί αφήθρονες φωτογραφίες στα ΜΜΕ, καθώς και λεπτομέρειες για το νυφικό και τις γόβες που φορούσε η νύφη και τα παρόμοια. Ο,τι έπρεπε για την Espresso και τις ιστοσελίδες της γκλαμουριάς. Να τρέφονται τα λαιμαργα μάτια. Αλλωστε, και ο γάμος τμήμα της προεκλογικής γκλαμουριάς ήταν. Όπως και η επίσκεψη στον αρχιεπίσκοπο που έδωσε την ευχή του στο ζεύγος. Η αμερικανιά κυριαρχεί πλέον στην αστική πολιτική, δικαιοσύνη και ο Κικιλίας το μεριδίό του.

Σκάνδαλα, σκανδαλολογία και επίλυση πολιτικών διαφορών

Τρελό πανηγύρι έστησαν τα παπαγαλάκια του «καταλληλότερου», που ακόμα δεν έχουν ξεχάσει ότι την εποχή του «φτιάχτηκαν» και του χρωστούν ευγνωμοσύνη: «Στο αρχείο ο φάκελος για τον Σημίτη», «Κατέρρευσε η σκευωρία», «Πνίγονται στη λάσπη τους οι σκευωροί». Ακολουθούν ύμνοι για τον «καλύτερο πρωθυπουργό της μεταπολίτευσης», για τον «άνθρωπο που έβαλε τη χώρα στην ΟΝΕ» κτλ. Ο ίδιος ο Σημίτης δεν έκανε καμία δήλωση. Το ξέρει καλά το παιχίδι της προπαγάνδας. Όταν οι πολιτικοί του αντίπαλοι το έχουν βουλώσει ντροπισμένοι, γιατί να μιλήσει αυτός; Αφήνει να μιλήσουν τα «γεγονότα».

Μ' αυτά που διαβάζουμε και ακόμα τις τελευταίες μέρες, από τότε που διέρρευσε ότι η επικεφαλής της Αρχής κατά του ξεπλύματος, εισαγγελέας Ζαΐρη, έβαλε στο αρχείο το φάκελο της υπόθεσης του Σημίτη, της συζύγου του, του αδελφού του και των υπουργών του, Χρυσοχοΐδη και Μαλέσιου, επειδή δεν προέκυψε τίποτα ύποπτο μετά το άνοιγμα των λογαριασμών τους, κοντεύουμε να ξεχάσουμε (λέμε τώρα) το χορό των σκανδάλων της σημιτικής περιόδου, στα οποία αποδεδειγμένα έχουν εμπλακεί υπουργοί του (Μαντέλης, Παπαντωνίου) και στενοί του συνεργάτες (Τσουκάτος).

Σκανδαλολογία υπήρχε και την οχταετία της πρωθυπουργίας Σημίτη. Ο «καταλληλότερος», όμως, απαντούσε πάντοτε με μία ατάκα: «όποιος έχει στοιχεία να πάει στον εισαγγελέα». Εκ των υστέρων, μετά την αποκάλυψη τόσων σκανδάλων, τις δίκες και τις καταδικές, δεν πρέπει να μένει σε κανέναν η παραμικρή αμφιβολία ότι **ήξερε τα πάντα** (αυτό είναι το πιο επεικέες που μπορούμε να πούμε) και γι' αυτό παρίστανε τον «ανεύθυνο άρχοντα».

Όταν έγινε γνωστό ότι η Αρχή κατά του ξεπλύματος ζήτησε να ανοίξουν οι λογαριασμοί του Σημίτη και των υπόλοιπων στις ελληνικές συστημικές τράπεζες, καγχάσαμε. Υπήρχε περίπτωση να βρουν τίποτα σ' αυτούς τους λογαριασμούς; Υπήρχε περίπτωση ο Σημίτης, για παράδειγμα, να έστειλε τον υπηρέτη του να πάρει τη μίζα και να την καταθέσει στο λογαριασμό του στην Εθνική; Και μετά να έβαζε τη γραμματέα του να τηλεφωνήσει στο διευθυντή του υποκαταστήματος και να του ζητήσει να μεταφέρει τα λεφτά σε κάποιο λογαριασμό του στην Ελβετία; Έτσι γίνονται αυτές οι δουλειές; Γράψαμε τότε: «Αντιλαμβάνεστε, λοιπόν, ότι η κίνηση της Αρχής Καταπολέμησης της Νομιμοποίησης Εσόδων από Εγκληματικές Δραστηριότητες να ζητήσει το άμεσο άνοιγμα των λογαριασμών του Σημίτη, της συζύγου του, του αδελφού του, του Χρυσοχοΐδη, του Μαλέσιου και της συζύγου του κι ενός αντιπροσώπου μονοπωλίων όπλων, είναι σκέτο καραγκιοζιλίκι. Δεν πρόκειται να βρουν τίποτα και δεν πρέπει να βρῆκαν τίποτα, δεδομένου ότι άνοιξαν τους λογαριασμούς στις 30 Οκτώβρη» (του 2018).

Τότε γιατί οι Τσιπραίοι άνοιξαν αυτή την ιστορία και έβαλαν τις φυλλάδες τους να γράφουν διάφορα κατά του Σημίτη; Είναι η λογική του «Ρασπούτιν» (τη σπούδασε, φαίνεται, όταν θήτευε στις μυστικές υπηρεσίες), την οποία έχουν περιγράψει κάποιοι αντίπαλοί του εντός

του δικαστικού μηχανισμού: «Ανοίξετε εσείς τις υποθέσεις, κάντε διώξεις όπου μπορείτε κι αφήστε τους μετά να καθαρίσουν». Λογική την οποία ασπάστηκε και ο Τσίπρας, γι' αυτό και την άφησε να εξελίσσεται, μολονότι στο τέλος γύρισε μπουμερανγκ. Όπως στην περίπτωση του Σημίτη, που τώρα τα παπαγαλάκια του τον παρουσιάζουν ως δικαιωμένο ήρωα.

Μάταια προειδοποιούσε τότε ο Φίλης από τις στήλες του «Βήματος»: «Πιστεύω ότι η απόφαση της ανεξάρτητης αρχής για έλεγχο στους λογαριασμούς του κ. Σημίτη έχει στοιχεία υπερβολής και είμαι βέβαιος, με βάση τη δημόσια εικόνα του, ότι τίποτα το επιλήψιμο δεν υπάρχει. Αλλο οι πολιτικές διαφωνίες με τον κ. Σημίτη και οι αδιαμφισβήτητες ευθύνες του για τους υπερεξοπλισμούς και τα «έργα» υπουργών του, άλλο η αμφισβήτηση της προσωπικής εντιμότητας και ακεραιότητάς τους». Η προπαγάνδα των υπογείων του Μαξισμού παρουσίαζε τότε αυτή τη διαφοροποίηση του Φίλη από την «τακτική Ρασπούτιν» ως αποτέλεσμα της δυσαρεσκείας του επειδή βρέθηκε εκτός κυβέρνησης. Ακόμα κι αυτό να ίσχυε (που ασφαλώς ίσχυε σε κάποιο βαθμό), ο Φίλης σήμερα εμφανίζεται δικαιωμένος, ενώ ο «Ρασπούτιν» ψάχνει τρύπα για να κρυφτεί.

Η κούφια σκανδαλολογία (και όχι «κάθαρση») αποτέλεσε για μια μεγάλη περίοδο βασικό πολιτικό εργαλείο των Τσιπραίων στην αντιπαράθεσή τους με τα άλλα αστικά κόμματα. Εκτός των συριζαϊκών μικροκομματικών σκοπιμοτήτων, υπήρχε και ένα ιδεολογικό υπόβαθρο σ' όλο αυτό το πανηγύρι. Ο ΣΥΡΙΖΑ επεδίωκε να εμπέδωσει στη συνείδηση του ελληνικού λαού τη στρεβλή αντίληψη ότι για την κρίση δε φταίει ο καπιταλισμός ως σύστημα, αλλά φταίει το «παλιό πολιτικό σύστημα» (από το οποίο έχουν εξαιρέσει τον Κώστα Καραμανλή, μολονότι αυτός έγινε πρωθυπουργός μετά τον Σημίτη), με τις μίζες που έπαιρναν οι πολιτικοί του, με αποτέλεσμα να καταχρῶσυν και να χρεοκοπήσουν τη χώρα. Μίζες φυσικά έφεψαν (και δεν πρόκειται να σταματήσουν να πέφτουν, γιατί έτσι δουλεύει ο καπιταλιστικός ανταγωνισμός), δεν είναι όμως αυτές που προκάλεσαν την κρίση, αλλά η λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος.

Και τότε ακόμα, το άμεσο αποτέλεσμα ήταν να συσπειρώσουν «το όλον ΠΑΣΟΚ», που -όπως γράφαμε- αντέδρασε με το σύνδρομο του σκαντζόχοιρου. Όλοι έσπευσαν να στηρίξουν τον Σημίτη. Η Φώφη συναντήθηκε μαζί του, ο Γιωργάκης του τηλεφώνησε, ο Θεοχαρόπουλος (ο σημερινός υπουργός του Τσίπρα) τον επισκέφτηκε στο γραφείο του, ο παλιός φιλοπασοκικός Τύπος (κυρίως το συγκρότημα Μαρινάκη) έβαλε μπροστά τους αρθρογράφους του ν' αρχίσουν να υμνούν τον Σημίτη (όπως το έκαναν και τότε που ήταν πρωθυπουργός), η Χαριλάου Τρικούπη μοίρασε αναλυτικό non paper, το οποίο μιλούσε για «αναβίωση του βρώμικου '89» και για εφαρμογή από τον Τσίπρα του «δόγματος Πολάκη» και για δημιουργία ενός «ορατού παραθεσμικού συστήματος, ενός ιστού αράχνης φτιαγμένου από λάσπη, συκοφαντία και διαβολή, έδρα του οποίου είναι τα υπόγεια του Μαξισμού» κτλ. κτλ. Υπέρ

του Σημίτη τάχθηκε με δημόσια δήλωση και ο παλιός του φίλος Νίκος Μουζέλης, διαπρύσιος υπερασπιστής του ΣΥΡΙΖΑ πλέον και στέλεχος κάποιας εκ των «γεφυρών» με την Κεντροαριστερά.

Από τότε πέρασε ένα εξάμηνο (τόσο πολύ χρειαζόνταν η περιβόητη Αρχή για να ελέγξει τους λογαριασμούς πεντέξι ανθρώπων;) και το κλείσιμο της υπόθεσης ανακοινώθηκε παραμονές εκλογών. Ανακοινώθηκε από τους ανθρώπους του Σημίτη, που το είχαν μάθει πριν από ένα μήνα, προφανώς όμως περίμεναν το φούντωμα της προεκλογικής περιόδου για να καρφώσουν ένα ακόμα κεντρί στο πληγωμένο σώμα του ΣΥΡΙΖΑ.

Το μεγάλο κεντρί, βέβαια, είναι το σκάνδαλο Novartis, το μεγάλο κατόρθωμα του «Ρασπούτιν», το «μεγαλύτερο σκάνδαλο από ιδρύσεως του ελληνικού κράτους». Δύο πρώην πρωθυπουργούς και οχτώ πρώην υπουργούς έβγαλαν «στη σέντρα» και τώρα, δεύτερη στη σειρά προεκλογική περίοδο, ούτε που θέλουν να θυμούνται όσα έλεγαν. Τα θυμούνται όμως οι άλλοι. Τυχαία νομίζετε έβαλε ο Μητσοτάκης επικεφαλής στο Επικρατείας της ΝΔ τον Πικραμμένο; Φρόντισε ο ΣΥΡΙΖΑ να τον κάνει «φίρμα». Ο λυγμός του πάνω στο βήμα της Βουλής ήταν το διαβατήριό του για την ενεργό πολιτική σε ηλικία 74 ετών. Δεν το λες και επιτυχία του Τσίπρα και του «Ρασπούτιν» αυτό. Και δεν μπορούν να οχυρωθούν πίσω από την «ανεξάρτητη Δικαιοσύνη», γιατί τον Πικραμμένο δεν τον παρέπεμψε ο δικαστικός μηχανισμός, τον παρέπεμψαν αυτοί με την ψήφο τους. Ο δικαστικός μηχανισμός τον απάλλαξε (μαζί με άλλους τρεις). Όπως θα απαλλάξει και όλους τους υπόλοιπους, μην έχετε καμιά αμφιβολία γι' αυτό.

Η σκανδαλολογία χρησιμοποιήθηκε πάντοτε ως εργαλείο πολιτικής αντιπαράθεσης ανάμεσα στα αστικά κόμματα. Και είναι δίκικο μαχαίρι για όλους. Ο Μητσοτάκης, παρέα με τους Κυρκοφλωράκηδες, παρέπεμψε τον Α. Παπανδρέου το 1989. Το Ειδικό Δικαστήριο τον απάλλαξε (με εντελώς οριακή πλειοψηφία) και οι πασόκοι ακόμα και τώρα μιλούν για το «βρώμικο '89». Ο ενιαίος Συνασπισμός την πλήρωσε σκληρά αυτή την ιστορία. Ο Μητσοτάκης όμως κατάφερε να γίνει πρωθυπουργός, ξεπερνώντας τα εμπόδια που του έβαζε ο εκλογικός νόμος Κουτσόγιωργα (πλησίαζε την απλή αναλογική). Κι όταν έπεσε, δεν έπεσε για λόγους που είχαν να κάνουν με την παραπομπή του Παπανδρέου, αλλά εξαιτίας της νεοφιλελεύθερης πολιτικής του. Πιο πονηρός ο Παπανδρέου, έδωσε εντολή να ανασταλεί η δίωξη Μητσοτάκη, που τον είχε παραπέμψει η Βουλή για το σκάνδαλο της πώλησης της ΑΓΕΤ. Μπορεί ο Μητσοτάκης να μιλούσε για «ταπεινωτική υποχώρηση» και να ζητούσε να δικαστεί «για να λάμψει η αλήθεια», όμως ο Παπανδρέου δεν του έκανε αυτή τη χάρη. Τον άφησε με το στίγμα.

Οι συριζαίοι βγαίνουν τελικά εντελώς χαμένοι από τη σκανδαλολογία που οργανώσαν. Όπως και σε άλλα ζητήματα, φέρθηκαν εντελώς ερασιτεχνικά, κυνηγώντας τις πρόσκαιρες εντυπώσεις και αδιαφορώντας για την κατάληξη. Αυτή τους τη λαιμαργία πληρώνουν τώρα (μαζί με όλα τα υπόλοιπα).